

УДК 378.4.096:34](477.83-25) «16/17»

ФОРМУВАННЯ НАУКОВОЇ ШКОЛИ ПУБЛІЧНОГО ПРАВА У ЛЬВІВСЬКОМУ УНІВЕРСИТЕТІ (1661–1772)

В. Кахнич

*Львівський національний університет імені Івана Франка,
вул. Університетська, 1, Львів, Україна, 79000,
e-mail: volodymyr.kakhnych@lnu.edu.ua*

Досліджено процес формування та становлення на юридичному факультеті Львівського університету наукової школи публічного права від самих початків її утворення, а саме 1661 року. Розкрито, які історичні етапи були визначальними для утворення та розвитку наукової школи публічного права на юридичному факультеті Львівського університету. Досліджено визначний внесок відомих учених, які формували наукову школу публічного права у Львівському університеті, а саме: Л. Фінкель, І. Добрянський, Ф. Гризецький, П. Стебельський, В. Острожинський, А. Хек, Я. Пайгерт, Ю. Мосінг, Є. Давидяк, Ю. Макаревич, С. Стажинський, Е. Дубанович, З. Паздро, Т. Пілят, М. Аллерганд та ін. Показано пропозиції до законів, які вони робили, а інколи були й авторами цих законів. Висвітлено тенденції розвитку наукової школи публічного права на юридичному факультеті Львівського університету.

Ключові слова: наукова школа, публічне право, юридичний факультет, Львівський університет.

DOI: <http://dx.doi.org/10.30970/vla.2019.68.108>

Європейська правова освіта як невідкладна складова суспільства та держави загалом розвивалася одночасно з ними, послідовно пройшовши притаманні їхній історії етапи. Яскравим прикладом такого спільного історичного ритму є формування у європейських державах публічного права та науки публічного права. Процес становлення публічного права, його галузевий поділ та наукове осмислення, попри значну історичну тривалість, був революційним, особливо з позиції праворозуміння, юридичної науки та освіти.

Науковими осередками, в яких формувалося розуміння публічного права та їх інститутів на основі тогочасних досліджень, стали європейські університети, серед них і Львівський [6, с. 66–87].

Сучасна юридична спільнота не зможе утвердити свою інтелектуальну самостійність, ідентифікувати себе в культурі без дослідження власної внутрішньої історії, яка у професійній свідомості не має бути заглиблена в політичні, економічні та інші процеси «зовнішньої історії». Учені-юристи роблять спроби вписати правознавство в історію наукової раціональності, визначити його постулати, як наслідки панівної наукової парадигми. Однак, якщо визнати, що право є відносно самостійним соціокультурним інститутом, а юристи виконують у суспільстві специфічні функції, то варто зважити й на те, що юридична спільнота має не тільки власний предмет дослідження, а й свою професійну культурну традицію, яка потребує ґрунтовного вивчення.

Саме для правової науки у Львівському університеті характерним є утворення самостійної (відособленої від філософії та богослов'я) системи наукових знань, провідними компонентами, якої, окрім теорії держави та права, історії держави

та права, цивільного права, стає наука кримінального права і процесу. Цей історико-правовий процес поєднувався з іншим – формуванням наукових шкіл, неформальних творчих колективів дослідників різних поколінь, об'єднаних єдиним напрямом правових досліджень, стилем досліджуваної роботи. Саме вони стали недержавними носіями традицій і цінностей, що забезпечило спадкоємність у визначених напрямах наукових досліджень [10].

Дослідження наукової школи публічного права у Львівському університеті є важливим та актуальним питанням для цілої плеяди юристів, які зуміли показати, що та наука, яку впроваджували у стінах юридичного факультету Львівського університету, змогла довести свою специфіку. Як зазначив науковець П. Брезін у своїй монографії «Київська школа кримінального права (1834–1960): історико-правове дослідження», «історія є своєрідним ланцюгом взаємодії та обумовлюючих одна одну подій. При цьому історія будь-якої науки має свою специфіку: кожен з сучасних авторів-дослідників знає лише окремі факти, випадки та фрагменти, поєднання уламків яких й дозволяє (йому або його нащадкам) «побудувати» власну версію мозаїки вчень. Далеко не останнє місце в цьому історіографічному циклі якраз і відводиться окремим особистостям, які більшу половину свого життя присвятили розвитку науки та боротьбі за становлення (дехто за становлення науки в цілому, її окремих інститутів, а дехто за власне)» [4, с. 11]. Автор цієї монографії своїми рядками засвідчив, що формування тої чи іншої наукової школи відбувалося та продовжує свою дію завдяки окремим особистостям, які своєю титанічною працею зуміли і продовжують закріплювати в науці нові бачення розвитку та застосування на практиці положень наукової школи публічного права, в нашому випадку наукової школи публічного права Львівського університету.

Історія Львівського університету бере свої початки ще з 1608 року, коли у Львові заснували школу при єзуїтській колегії, якій на підставі привілею польського короля Яна II Казимира від 20 січня 1661 року було надано «гідність Академії і титул Університету». У привілеї повідомлялося: «Без сумніву, дуже важливо, щоб і в руських провінціях і землях твердо була проголошена належна пошана правді і чесноті; Ми [Ян II Казимир. – *В. К.*] легко і охоче довели, що, згідно з Нашим підтвердженням Львівському колегіуму Товариства Ісуса нехай буде надано гідність Академії і титул Університету. Надаємо також право встановлення у тому ж Львівському колегіумі Товариства Ісуса генеральних студій на кожному з дозволених факультетів, тобто теології, як схоластичної, так і моральної, філософії, математики і обох прав, медицини і вільних мистецтв і дисциплін і всіляких інших наук, які вищезгадані отці Товариства Ісуса мають запровадити, там же ними самими чи іншими будуть перевірятися на їхній розсуд і ухвалу, і, згідно з усталеним звичаєм і практикою академій та університетів. І постановляємо на вічні часи, щоб цей [заклад] існував під назвою Університету» [15].

У тексті привілею для нашого дослідження важливою є інформація про дозвіл заснування у новоствореному Львівському університеті факультету «обох прав» (йдеться про канонічне та світське право), тобто юридичного факультету. Проте історичні дослідження показали, що під час перебування у підпорядкуванні ордену єзуїтів протягом 1661–1773 рр. Львівський університет складався лише з двох факультетів – теологічного та філософського, а інші дисципліни, зокрема, медицина та юриспруденція, існували у ньому лише у вигляді окремих курсів [11]. Однак на юридичному факультеті побутує думка про те, що передумовою утворення юридичного факультету було викладання в Університеті «обох прав» (канонічного і римського) з диплому Яна Казимира. Тому, як кожна подія має

передумови утворення, так і юридичний факультет мав передумови, або як ще вживають початки становлення, зародженням факультету було викладання канонічного та римського права. Зважаючи на вищенаведене, можемо погодитися з думкою про те, що вивчення юридичних дисциплін у Львівському університеті від часу його заснування у 1661 році визначало головні передумови та причини заснування тут юридичного факультету.

Від початку створення Львівського університету ним керував ректор, який мав помічників-префектів і чотирьох радників. Вони підпорядковувалися владі генерала ордену єзуїтів. Студентство університету поповнювалося випускниками єзуїтської колегії, яка продовжувала існувати як середня школа у структурі Львівського університету, що розташовувався на теперішній вул. Театральній. Біля його головного корпусу були бібліотека та друкарня [10].

З другої половини XVII століття у структурі Львівського університету були утворені факультети, які діяли та творили науку у той історичний період. Поняття факультет означає з лат. *facultas* – спроможність, здатність, – це структурний підрозділ закладу вищої освіти, що об'єднує не менше трьох кафедр та лабораторій, які в державних і комунальних закладах вищої освіти у сукупності забезпечують підготовку мінімум 200 здобувачів вищої освіти денної форми навчання (крім факультетів закладів вищої військової освіти (закладів вищої освіти зі специфічними умовами навчання)), закладів вищої освіти фізичного виховання і спорту, закладів вищої освіти культури та мистецтва) [16].

Після першого поділу Речі Посполитої у 1772 році західноукраїнські землі, які перебували у її складі, приєднали до монархії австрійських Габсбургів. З них, а також з частини польських етнічних земель створили нову провінцію імперії – Королівство Галичини та Володомерії з центром у Львові.

У 1773 році через тиск католицьких монархів Європи папа римський Климентій XIV ліквідував орден єзуїтів. Ця подія стала причиною закриття підконтрольних єзуїтам навчальних закладів у тому числі, Львівського університету. Зважаючи на необхідність підготовки кадрів (чиновників, учителів та ін.), які б забезпечували всі сфери життя Королівства Галичини та Володомерії, австрійський імператор Йосиф II у жовтні 1784 року видав диплом про відновлення діяльності Львівського університету. Його урочисте відкриття відбулося 16 листопада 1784 року. Тоді ж Львівський університет отримав будівлю колишнього монастиря чернечого ордену тринітаріїв на вулиці Краківській [20, с. 63–85].

Відновлений університет складався з чотирьох факультетів – філософського, теологічного, юридичного та медичного. Головним керівним органом університету була консисторія, до складу якої входили ректор, декани та сеньйори (найстарші за віком і стажем професори). Усі поточні справи на факультетах вирішували професорські колегії, очолювані деканами. Специфіка навчання у Львівському університеті наприкінці XVIII – на початку XIX століть, полягала в тому, що його студенти спершу три роки навчалися на філософському факультеті, який вважали підготовчим (тут викладали гуманітарні, природничі та технічні дисципліни), а після його закінчення переходили на один із трьох інших факультетів, де навчалися упродовж чотирьох років [8].

У цьому випадку саме через необхідність підготовки для Королівства Галичини та Володомерії чиновників, суддів та інших кадрів австрійський імператор Йосиф II спеціальним дипломом у жовтні 1784 року відновив діяльність Львівського університету. Урочисте відкриття цього вищого навчального закладу, відомого, як Львівський Йосифінський університет, відбулося 16 листопада 1784 року.

Приміщення університету було розміщене на вулиці Краківській. Львівський Йосифінський університет складався з чотирьох факультетів [6, с. 43–65].

Юридичний факультет, як окремий структурний підрозділ Львівського університету від 1784 року, на відміну від інших факультетів університету, він не припиняв своєї діяльності. Якщо взяти до уваги ліквідацію 1924 року філософського факультету, а у 1939 року – теологічного, то юридичний факультет нині є найдавнішим факультетом Львівського університету.

Кількість кафедр у Львівському Йосифінському університеті відповідала кількості професорів, тож професор уособлював кафедру (це була так звана професорська кафедра). Він читав лекційний курс і проводив семінарські заняття. Тільки деякі професори мали помічників-асистентів. Отже, ми можемо формувати думку, що фактично очолювана професором кафедра і була основою наукової школи, в нашому випадку, наукової школи публічного права у Львівському університеті [10].

У 1805–1817 роках Львівський університет мав статус ліцею. Пониження його статусу було спричинене переходом галицьких земель до Австрійської імперії з подальшим приєднанням до Королівства Галичини та Володомерії міста Кракова, де вже був Ягеллонський університет. На думку австрійської влади, два університети для однієї провінції були великою розкішшю. У Львівському ліцеї юридичний факультет існував у формі юридичних студій, навчання на яких тривало три роки. Проте вже 7 серпня 1817 року австрійський імператор Франц I своїм дипломом відновив Львівський університет. Упродовж 1817–1918 років вищий навчальний заклад мав офіційну назву «Цісарсько-королівський університет імені цісаря Франца I у Львові». Університет розміщувався у своїй попередній будівлі на вулиці Краківській [22, с. 235–290].

У структурі Францисканського університету на початковому етапі його існування було три факультети: філософський, теологічний та юридичний [14, с. 140–146].

Ще 1784 року, у структурі юридичного факультету з'явилися такі кафедри:

– природного права, права народів та інституцій (згодом – кафедра природного права, права народів і кримінального права; кафедра кримінального права, філософії та енциклопедії права);

– цивільного, пандектного та кримінального права (згодом – кафедра римського та цивільного права; кафедра цивільного права);

– канонічного права (згодом – кафедра канонічного та римського права, ще пізніше – окремі кафедри канонічного права та римського права);

– політичних учень та австрійського законодавства (згодом – кафедра політичних учень і статистики, пізніше – окремо кафедра політичних учень і кафедра статистики, яка згодом отримала назву – кафедра статистики і державних фінансів) [5].

Наукова школа публічного права у Львівському університеті має свої розвиток та традицію, оскільки за своєю структурою право в Європі поділяється на приватне та публічне. Ще у Римські часи, відомий римський юрист Ульпіан у першому фрагменті книги I Дигести Юстиніана зазначав розподіл права на публічне (*jus publicum*) і приватне (*jus privatum*). Публічне право, за твердженням римського юриста Ульпіана, те, що належить до положення римської держави; приватне – яке належить до користі окремих осіб. Надалі критерії належності права до приватного чи публічного уточнювали, однак визнання наукової і практичної цінності поділу права на публічне і приватне залишалось незмінним і до сьогодні. Потужними промоутерами наукових досліджень різних галузей права насамперед є сформовані протягом певного періоду наукові школи, які були і у Львівському університеті.

Наукова школа університету характеризується, як колектив визнаних українською та світовою науковою громадськістю фахівців, які працюють у структурних

підрозділах університету в одному напрямі наукових досліджень під керівництвом відомого вченого (вчених). Наукову школу розвиває колектив дослідників різних поколінь (докторів наук, професорів, викладачів, наукових співробітників, докторантів, аспірантів, студентів) різної наукової кваліфікації та різних вікових груп, які виконують під керівництвом провідних учених розробку актуальних наукових проблем у певній галузі науки або на межі різних наук.

Університет надає всебічну підтримку формуванню та розвитку наукових шкіл, у нашому випадку шкіл публічного права. Наукові школи є базою для підготовки кадрів вищої кваліфікації, в межах наукових програм університету. Діяльність наукової школи публічного права відбувалася і продовжує відбуватися у Львівському університеті, про що свідчить зв'язок між минулими, теперішніми та майбутніми поколіннями науковців, професорів, доцентів та інших учасників навчального і наукового процесів. Саме наукова школа публічного права допомагає нам зрозуміти, що може слугувати позитивним поштовхом розвитку науки та освіти як окремого університету, так і держави загалом.

Отже, серед визначних учених, які формували наукову школу публічного права у Львівському університеті були: Л. Фінкель, І. Добрянський, Ф. Гризецький, П. Стебельський, В. Острожинський, А. Хек, Я. Пайгерг, Ю. Мосінг, Є. Давидяк, Ю. Макаревич, С. Стажинський, Е. Дубанович, З. Паздро, Т. Пілят, М. Аллерганд та ін. Дослідження наукової спадщини цих шкіл дає змогу виявити зв'язок із тодішніми та сучасними науковими проблемами і на науковому фундаменті яких продовжують функціонувати й сучасні наукові школи у Львівському університеті. Тому дослідження генези та формування наукової школи у сфері публічного права у Львівському університеті є одним із шляхів вирішення проблеми спадкоємності та стабільності науки. Наукова школа публічного права завоювала свою популярність високим рівнем досліджень, стійкістю традицій у процесі розвитку наукової доктрини підготовки науково-педагогічних кадрів.

Список використаних джерел

1. Андрусяк Т. Давидяк Євген (23.04.1879 – 28.03.1962) : [ректор Українського (таємного) університету 1923–1925 рр.] / Тарас Андрусяк // Енциклопедія Львова / за ред. Андрія Козицького. – Львів : Літопис, 2008. – Т. 2. – С. 8–9.
2. Андрусяк Т. Давидяк Євген (23.04.1879 – 28.03.1962) : [ректор Українського (таємного) університету 1923–1925 рр.] / Тарас Андрусяк // Енциклопедія сучасної України / редкол. : І. М. Дзюба (співголова), А. І. Жуковський (співголова) та ін. – Київ, 2007. – Т. 7. – С. 128.
3. Архів ЛНУ Ф. Р–119 Львівський державний університет імені Івана Франка, оп. 1 о/с, Спр. 4043. Макаревич Юлій Спиридонович, 55 арк.
4. Брезін П. С. Київська школа кримінального права (1834–1960 роки): історико-правове дослідження: монографія / П. С. Брезін. – 2-ге вид., переробл. і доповн. – Київ : ВД «Дакор», 2013. – 1144 с.
5. ДАЛО Ф. 26 Університет імені Яна Казимира у Львові. – Оп. 22. – Спр. 1491. Списки професорско-преподавательского состава и абсолювентов юридического факультета, докторов всеобщего и церковного права; 1785 – 3 октября 1805, 2 арк.
6. Кахнич В. Юридична освіта і наука у Львівському університеті (1661–1939) : монографія / Володимир Кахнич. – Львів : ЛНУ імені Івана Франка, 2016. – 320 + вкл.
7. Кахнич В. Юридичний факультет в історії Львівського університету (1661–1919 рр.) / Володимир Кахнич // Актуальні проблеми прав людини, держави та правової системи : матеріали ІХ міжнародної студентсько-аспірантської наукової конференції (14–16 травня 2010 року). – Львів : Юридичний факультет Львівського національного університету імені Івана Франка. – 2010. – С. 52–54.

8. *Кахнич В. С.* Розвиток правової науки та освіти на юридичному факультеті Львівського університету за часів Австрії та Австро-Угорщини / В. С. Кахнич // Вісник Львівського університету. – Львів, 2010. – С. 66–68. – (Серія юридична ; вип. 50).
9. *Качмар В.* Давидяк Євген Васильович / В. Качмар // Encyclopedia. Львівський національний університет імені Івана Франка : в 2 т. Т. 1 : А–К / вид. рада : І. О. Вакарчук (голова), М. В. Лозинський (заст. голови), Р. М. Шуст (заст. голови), В. М. Качмар (відп. секретар) та ін. – Львів : ЛНУ ім. І. Франка, 2011. – С. 421.
10. *Качмар В.* [Львівський національний університет імені Івана Франка. Історичний нарис] / Володимир Качмар // Літопис випускників Львівського національного університету імені Івана Франка. – Київ : Логос Україна, 2010. – С. 13.
11. *Кметь В.* Львівський єзуїтський університет (1661–1773) / Василь Кметь // Encyclopedia. Львівський національний університет імені Івана Франка : в 2 т. Т. 1 : А–К / Видавнича рада : І. О. Вакарчук (голова), М. В. Лозинський (заст. голови), Р. М. Шуст (заст. голови), В. М. Качмар (відп. секретар) та ін. – Львів : ЛНУ імені Івана Франка, 2011. – С. 28.
12. *Крикун М.* Львівський університет австрійського періоду (1784–1918) / Микола Крикун // Encyclopedia. Львівський національний університет імені Івана Франка : в 2 т. Т. 1 : А–К / вид. рада : І. О. Вакарчук (голова), М. В. Лозинський (заст. голови), Р. М. Шуст (заст. голови), В. М. Качмар (відп. секретар) та ін. – Львів : ЛНУ ім. І. Франка, 2011. – С. 42–63.
13. *Лазаренко Є.* 300 років Львівського університету / Євген Лазаренко. – Львів : Вид-во Львів. ун-ту, 1961. – 84 с.
14. Львівський університет : монографія / відп. ред. В. Чугайов. – Львів : Вид-во при Львів. держ. ун-ті вид. об'єднання «Вища шк.», 1986. – 148 с.
15. *Мудрий М.* Добрянський Іван Антонович / М. Мудрий // Encyclopedia. Львівський національний університет імені Івана Франка : в 2 т. Т. 1 : А–К / вид. рада : І. О. Вакарчук (голова), М. В. Лозинський (заст. голови), Р. М. Шуст (заст. голови), В. М. Качмар (відп. секретар) та ін. – Львів : ЛНУ ім. І. Франка, 2011. – С. 450.
16. Про вищу освіту : Закон України від 01.07.2014 № 1556-VII (зі змінами і доповненнями), в редакції від 05.03.2017.
17. Привілей польського короля Яна II Казимира школі Львівського єзуїтського колегіуму про надання статусу університету. Краків, 20 січня 1661 р. / пер. з лат. Василя Кметя // Encyclopedia. Львівський національний університет імені Івана Франка : в 2 т. Т. 1 : А–К / Видавнича рада : І. О. Вакарчук (голова), М. В. Лозинський (заст. голови), Р. М. Шуст (заст. голови), В. М. Качмар (відп. секретар) та ін. – Львів : ЛНУ імені Івана Франка, 2011. – С. 14–15.
18. *Редзік А.* Аллерганд (Allerhand) Маврицій / А. Редзік, В. Швець // Encyclopedia. Львівський національний університет імені Івана Франка : в 2 т. Т. 1 : А–К / вид. рада : І. О. Вакарчук (голова), М. В. Лозинський (заст. голови), Р. М. Шуст (заст. голови), В. М. Качмар (відп. секретар) та ін. – Львів : ЛНУ ім. І. Франка, 2011. – С. 133.
19. *Редзік А.* Гризецький (Gryziecki) Фелікс-Щенсн / А. Редзік, Ю. Лисий // Encyclopedia. Львівський національний університет імені Івана Франка : в 2 т. Т. 1 : А–К / вид. рада : І. О. Вакарчук (голова), М. В. Лозинський (заст. голови), Р. М. Шуст (заст. голови), В. М. Качмар (відп. секретар) та ін. – Львів : ЛНУ ім. І. Франка, 2011. – С. 414.
20. *Редзік А.* Дубанович (Dubanowicz) Едвард Ігнацій / А. Редзік, О. Мороз // Encyclopedia. Львівський національний університет імені Івана Франка : в 2 т. Т. 1 : А–К / вид. рада : І. О. Вакарчук (голова), М. В. Лозинський (заст. голови), Р. М. Шуст (заст. голови), В. М. Качмар (відп. секретар) та ін. – Львів : ЛНУ ім. І. Франка, 2011. – С. 464.
21. *Białynia-Chołodecki J.* Trynitarze / J. Białynia-Chołodecki. – Lwów, 1911. – 100 s.
22. *Finkel L.* Historia uniwersytetu Lwowskiego / L. Finkel, S. Starzyński. – Lwów : Drukarnia E. Winiarza, 1894. – Cz. 1. – 351 s.

23. *Finkel L.* Historja uniwersytetu Lwowskiego / L. Finkel, S. Starzyński. – Lwów : Drukarnia E. Winiarza, 1894. – Cz. 2. – 417 s.
24. *Redzik A.* Profesor Juliusz Makarewicz – życie i dzieło / A. Redzik // Prawo Karne w Poglądach Profesora Juliusza Makarewicza, (Publikacje Katedry Prawa Karnego KUL, pod. red. A. Grześkowiak). – Lublin, 2005. – S. 23–92.

References

1. Andrusiak, T. (2008). Davydiak Yevhen (23.04.1879 – 28.03.1962) : [rektor Ukrain's'koho (taiemnoho) universytetu 1923–1925 rr.]. In: *Entsyklopediia L'vova* / za red. Andriia Kozys't'koho. L'viv: Litopys, T. 2, 8–9.
2. Andrusiak, T. (2007). Davydiak Yevhen (23.04.1879 – 28.03.1962) : [rektor Ukrain's'koho (taiemnoho) universytetu 1923–1925 rr.]. In: *Entsyklopediia suchasnoi Ukrainy* / redkol. : I. M. Dziuba (spivholova), A. I. Zhukov's'kyj (spivholova) ta in. Kyiv, T. 7, 128.
3. *Arkhiv LNU F. R–119 L'vivs'kyj derzhavnyj universytet imeni Ivana Franka*, op. 1 o/s, Spr. 4043. Makarevych Yulij Spyridonovych, 55 ark.
4. Brezin, P. S. (2013). *Kyivs'ka shkola kryminal'noho prava (1834–1960 roky): istoryko-pravove doslidzhennia: monohrafiia*. 2-he vyd., pererobl. i dopovn. Kyiv: VD «Dakor».
5. *DALO F. 26 Universytet imeni Yana Kazymyra u L'vovi*, op. 22, Spr. 1491. Spysky professorsko-prepodavatel'skoho sostava y absol'ventov iurydycheskoho fakul'teta, doktorov vseobsheho y tserkovnoho prava; 1785– 3 oktiabria 1805, 2 ark.
6. Kakhnych, V. S. (2016). *Yurydychna Volodymyr Kakhnych*. L'viv: LNU imeni Ivana Franka.
7. Kakhnych, V. S. (2010). Yurydychnyj fakul'tet v istorii L'vivs'koho universytetu (1661–1919 rr.). *Aktual'ni problemy prav liudyny, derzhavy ta pravovoi systemy: materialy IX mizhnarodnoi students'ko-aspirants'koi naukovoii konferentsii (14–16 travnia 2010 roku)*. L'viv: Yurydychnyj fakul'tet L'vivs'koho natsional'noho universytetu imeni Ivana Franka, 52–54.
8. Kakhnych, V. S. (2010). Rozvytok pravovoi nauky ta osvity na iurydychnomu fakul'teti L'vivs'koho universytetu za chasiv Avstrii ta Avstro-Uhorschyny. *Visnyk L'vivs'koho universytetu. Seriia iurydychna*. L'viv, 50, 66–68.
9. Kachmar, V. (2011). Davydiak Yevhen Vasyl'ovych. In: *Encyclopedia. L'vivs'kyj natsional'nyj universytet imeni Ivana Franka*: v 2 t. T. 1 : A–K / vyd. rada : I. O. Vakarchuk (holova), M. V. Lozyns'kyj (zast. holovy), R. M. Shust (zast. holovy), V. M. Kachmar (vidp. sekretar) ta in. L'viv: LNU im. I. Franka, 421.
10. Kachmar, V. (2010). [L'vivs'kyj natsional'nyj universytet imeni Ivana Franka. Istorychnyj narys]. In: *Litopys vypusknikiv L'vivs'koho natsional'noho universytetu imeni Ivana Franka*. Kyiv: Lohos Ukraina, 13.
11. Kmet', V. (2011). L'vivs'kyj iezuits'kyj universytet (1661–1773). In: *Encyclopedia. L'vivs'kyj natsional'nyj universytet imeni Ivana Franka*: v 2 t. T. I : A–K / Vydavnycha rada : I. O. Vakarchuk (holova), M. V. Lozyns'kyj (zast. holovy), R. M. Shust (zast. holovy), V. M. Kachmar (vidp. sekretar) ta in. L'viv: LNU imeni Ivana Franka, 28.
12. Krykun, M. (2011). L'vivs'kyj universytet avstrijs'koho periodu (1784–1918). In: *Encyclopedia. L'vivs'kyj natsional'nyj universytet imeni Ivana Franka*: v 2 t. T. 1 : A–K / vyd. rada : I. O. Vakarchuk (holova), M. V. Lozyns'kyj (zast. holovy), R. M. Shust (zast. holovy), V. M. Kachmar (vidp. sekretar) ta in. L'viv: LNU im. I. Franka, 42–63.
13. Lazarenko, Ye. (1961). *300 rokov L'vivs'koho universytetu*. L'viv: Vyd-vo L'viv. un-tu.
14. *L'vivs'kyj universytet : monohrafiia*. (1986) / vidp. red. V. Chuhajov. L'viv: Vyd-vo pry L'viv. derzh. un-ti vyd. ob'iednannia «Vyscha shk.».
15. Mudryj, M. (2011). Dobrians'kyj Ivan Antonovych. In: *Encyclopedia. L'vivs'kyj natsional'nyj universytet imeni Ivana Franka*: v 2 t. T. 1: A–K / vyd. rada: I. O. Vakarchuk (holova), M. V. Lozyns'kyj (zast. holovy), R. M. Shust (zast. holovy), V. M. Kachmar (vidp. sekretar) ta in. L'viv: LNU im. I. Franka.

16. Pro vyschu osvitu: Zakon Ukrainy vid 01.07.2014 № 1556-VII (zi zminamy i dopovnenniamy), v redaktsii vid 05.03.2017.
17. Pryvilej pol's'koho korolia Yana II Kazymyra shkoli L'vivs'koho iezuits'koho kolehiumu pro nadannia statusu universytetu. Krakiv, 20 sichnia 1661 r. Per. z lat. Vasyliia Kmetia. (2011). In: *Encyclopedia. L'vivs'kyj natsional'nyj universytet imeni Ivana Franka*: v 2 t. T. I: A–K / Vydavnycha rada: I. O. Vakarchuk (holova), M. V. Lozyns'kyj (zast. holovy), R. M. Shust (zast. holovy), V. M. Kachmar (vidp. sekretar) ta in. L'viv: LNU imeni Ivana Franka, S. 14–15.
18. Redzik, A., Shvets', V. (2011). Allerhand (Allerhand) Mavrytsij. In: *Encyclopedia. L'vivs'kyj natsional'nyj universytet imeni Ivana Franka*: v 2 t. T. 1: A–K / vyd. rada : I. O. Vakarchuk (holova), M. V. Lozyns'kyj (zast. holovy), R. M. Shust (zast. holovy), V. M. Kachmar (vidp. sekretar) ta in. L'viv: LNU im. I. Franka.
19. Redzik, A., Lysyj, Yu. (2011). Gryzets'kyj (Gryziecki) Feliks-Schensny. In: *Encyclopedia. L'vivs'kyj natsional'nyj universytet imeni Ivana Franka*: v 2 t. T. 1: A–K / vyd. rada : I. O. Vakarchuk (holova), M. V. Lozyns'kyj (zast. holovy), R. M. Shust (zast. holovy), V. M. Kachmar (vidp. sekretar) ta in. L'viv: LNU im. I. Franka.
20. Redzik, A., Moroz, O. (2011). Dubanovych (Dubanowicz) Edvard Ihnatsij. In: *Encyclopedia. L'vivs'kyj natsional'nyj universytet imeni Ivana Franka*: v 2 t. T. 1: A–K / vyd. rada : I. O. Vakarchuk (holova), M. V. Lozyns'kyj (zast. holovy), R. M. Shust (zast. holovy), V. M. Kachmar (vidp. sekretar) ta in. L'viv: LNU im. I. Franka.
21. Białynia-Chołoddecki J. (1911). *Trynitarze*. Lwów.
22. Finkel, L., Starzyńs'ki, S. (1894). *Historja uniwersytetu Lwowskiego*. Lwów: Drukarnia E. Winiarza, Cz. 1.
23. Finkel, L., Starzyńs'ki, S. (1894). *Historja uniwersytetu Lwowskiego*. Lwów: Drukarnia E. Winiarza, Cz. 2.
24. Redzik, A. (2005). Profesor Juliusz Makarewicz – życie i dzieło. In: *Prawo Karne w Poglądach Profesora Juliusza Makarewicza*, (Publikacje Katedry Prawa Karnego KUL, pod. red. A. Grześkowiak). Lublin, 23–92.

FORMATION OF THE SCIENTIFIC SCHOOL OF PUBLIC LAW IN THE LVIV UNIVERSITY (1661–1772)

V. Kakhnych

*Ivan Franko National University of Lviv,
1, Universytetska Str., Lviv, Ukraine, 79000,
e-mail: volodymyr.kakhnych@lnu.edu.ua*

The article is devoted to the process of formation and development of public law science, its branch division and scientific understanding, which, despite its significant historical duration, was revolutionary, especially from the standpoint of legal thinking, legal science and education.

The scientific school of public law at Lviv University has its own development and tradition, because in its structure law in Europe is divided into private and public. Even in Roman times, famous Roman lawyer Ulpian in the first part of the first book of Justinian's Digests noted the division of the law to public (*jus publicum*) and private (*jus privatum*). Public law, according to Ulpian, is one which belongs to the position of the Roman state; private - which relates to the benefit of individuals. Subsequently, the criteria for belonging to the private or public law were clarified, but the recognition of the scientific and practical value of the division of the right to public and private remain unchanged until today. The most powerful promoters of scientific research in various fields of law are, first and foremost, scientific schools formed at Lviv University.

It was for legal science at the University of Lviv to be characterized by the formation of an independent (separate from philosophy and theology) system of scientific knowledge, the leading components of which, in addition to the theory of state and law, the history of state and law, civil law, became the science of constitutional, administrative, criminal and financial law. This historical and legal process was combined with another – the formation of scientific schools, informal creative teams of researchers of different generations, united by a single direction of legal research, the style of the research work. They became non-state carriers of traditions and values, ensuring continuity in certain areas of scientific research.

Scientific school of a university is characterized as a team of recognized Ukrainian and world scientific experts working in the structural units of the University in one direction of scientific research led by a well-known scientist (scientists). Scientific school develops a team of researchers of different generations (doctors of sciences, professors, lecturers, research staff, doctoral students, postgraduates, students) of different scientific qualifications and different age groups who carry out, under the direction of leading scientists, the research of actual scientific problems in a certain field of science or on the verge of different sciences

Among the prominent scholars who formed scientific schools in the field of public law at Lviv University were L. Finkel, I. Dobryansky, F. Gryzetsky, P. Stebelsky, V. Ostrozhinsky, A. Hek, J. Paigert, Y. Mosing, E. Davydiak, Y. Makarevich, S. Stazhinsky, E. Dubanovich, Z. Pazdro, T. Pilat, M. Allerhand and others. The research of the scientific heritage of these schools makes it possible to identify the connection between contemporary as well as current scientific problems, and the scientific foundation, which modern scientific schools continue to function at Lviv University.

The article deals with the genesis and formation of a scientific school in the field of public law at Lviv University. The ways of solving the problem of continuity and stability of public law science are highlighted. The support of scientific schools, which have gained popularity by a high level of research, characterized by the stability of traditions during the development of scientific doctrine, training of scientific and pedagogical personnel, is shown.

Keywords: scientific school, public law, law faculty, Lviv university.

*Стаття: надійшла до редакції 26.01.2019
прийнята до друку 21.05.2019*